

רע"פ 5177/15 - שאול פרץ, מיכאל פרץ, ישראל פרץ, חברת שאול פרץ בע"מ נגד סימי בטיטו ז"ל, דניאל בטיטו ז"ל

בית המשפט העליון

רע"פ 5177/15

לפני:

כבוד השופט א' שהם

המבקשים:

1. שאול פרץ
2. מיכאל פרץ
3. ישראל פרץ
4. חברת שאול פרץ בע"מ

נ ג ד

המשיבים:

1. סימי בטיטו ז"ל
2. דניאל בטיטו ז"ל

בקשת רשות ערעור על החלטתו של בית המשפט
המחוזי בנצרת, מיום 16.6.2015, בע"פ
60383-03-15, שניתנה על-ידי כב' השופטים: א' הלמן;
י' שטרית ו-ס' דבור

בשם המבקשים:

עו"ד גדעון בר אור

החלטה

1. לפניי בקשת רשות ערעור על החלטתו של בית המשפט המחוזי בנצרת (כב' השופטים: א' הלמן; י' שטרית; ו-ס' דבור), ע"פ 60383-03-15, מיום 16.6.2015, בגדרו נדחה ערעורו של המבקש על החלטתו של בית משפט

עמוד 1

השלום בצפת (כב' השופטת ר' איזנברג), בת"א 5454-08-07, מיום 15.2.2015.

רקע והליכים קודמים

2. בין המבקשים למשיבים נוהל הליך אזרחי בבית משפט השלום בצפת (כב' השופט ע' טאהא), שעניינו זכויות במקרקעין. ביום 9.10.2011, ולאחר ניהול משפט הוכחות, הוצא נגד המבקשים צו מניעה קבוע, לפיו הם נאסרו לעשות כל שימוש במבנים המשמשים כבית אריזה, קירור ומיון, אשר הוקמו במשקים שלהם, בניגוד לתב"ע החלה במקום ולהיתר בניה שניתן בשנת 2004 (להלן: צו המניעה). בנוסף, הוציא בית משפט השלום תחת ידו צו המורה למבקשים לסלק את ידם משביל גישה המשמש את המשיבים (להלן: שביל הגישה), ולסלק "כל אשר נבנה או הונח" על-ידי המבקשים מעל לשביל הגישה (להלן: צו הסילוק). המבקשים ערערו על החלטתו זו של בית משפט השלום לבית המשפט המחוזי בנצרת. בדיון בבית המשפט המחוזי, מיום 21.6.2012, ולאחר שהודיעו הצדדים כי הם מסכימים להצעת פשרה מטעם בית המשפט, נקבע, בין היתר, כי צו המניעה יחול אך ורק בין השעות 22:00 ל-06:00, ולצד זאת נאסרה כניסתן של מעל לשתי משאיות, בשעות היום, למפעל המצוי במשקם של המבקשים. עוד נקבע, כי צו הסילוק, על שני חלקיו, יוותר על כנו. בית המשפט המחוזי הורה, בהקשר זה, כי המבקשים "ימלאו כל תעלה או כל חפירה הצריכים מילוי, על מנת שהשביל יחזור וישמש את [המשיבים]. כל זאת יעשה בידי [המבקשים], ועל חשבונם, בתוך 90 ימים מהיום".

3. ביום 17.11.2014, לאחר פטירת המשיבים, הגיש מנהל עיזבונם, מר אשר בטיטו, לבית משפט השלום בצפת בקשה להורות למבקשים לקיים את פסק דינו של בית המשפט המחוזי, מיום 21.6.2012, לפי סעיף 6 לפקודת בזיון בית משפט. נטען בבקשה, כי המבקשים לא ערכו מילוי לבור עמוק שנחפר בתוואי שביל הגישה, וכי הסככה שמעל לשביל לא סולקה במלואה. עוד טענו המשיבים, כי חרף ההגבלה על כניסת המשאיות, בפועל פוקדים את מפעלם של המבקשים בין 5 ל-10 משאיות ביום. בהחלטה, מיום 15.2.2015 (כב' השופטת ר' איזנברג), נעתר בית משפט השלום לבקשה, וחייב את המבקשים בקנס לטובת אוצר המדינה, בסך 500 ₪ בגין כל יום בו הם לא יקיימו את צו המניעה, וקנס נוסף, בסך 500 ₪, בגין כל יום בו הם לא יקיימו את צו הסילוק.

4. המבקשים לא השלימו עם תוצאה זו, וערערו עליה לבית המשפט המחוזי בנצרת. בערעורם טענו המבקשים, כי פסק דינו של בית המשפט המחוזי, מיום 21.6.2012, העניק זכויות אישיות למשיבים, אותן לא ניתן להעביר אל עיזבונם של המשיבים. כתמיכה לטענתם זו, ציינו המבקשים כי בית משפט השלום לא נקט במונח "זכות", כאשר קבע כי המשיבים רשאים לעשות שימוש בשביל המעבר. ביום 16.6.2015, החליט בית המשפט המחוזי (כב' השופטים: א' הלמן; י' שטרית; ו-ס' דבור) לדחות את ערעורם של המבקשים. בשים לב לאופיין של הזכויות הנטענות, קבע בית המשפט המחוזי כי אין מקום להתערב בהחלטתו של בית משפט השלום בנוגע לעבירות של זכויות אלו מן המשיבים אל העיזבון.

הבקשה לרשות ערעור

5. בבקשה שלפניי, טענו המבקשים כי עניינם מעורר שאלה משפטית עקרונית, הנוגעת למעמדו של פסק דין "אשר ניתן בהסכמה, בין צדדים ספציפיים", ביחס לחליפיהם של צדדים אלו. נטען, כי פסק דינו של בית המשפט המחוזי, הינו תולדה של הסכמה בעלת אופי חוזי, מתמשך, והפיק, "שכן לא יתכן לחייב את חליפי הצדדים לאחר פטירתם

עמוד 2

להמשיך ולקיים מידי יום ביומו הסכמות אותן נטלו קודמיהם". המבקשים הוסיפו וטענו, בהקשר זה, כי כמות המשאיות אותן מורשים המבקשים להכניס למתחם, שיקפה "אך רצון טוב" של המבקשים כלפי המשיבה 2, ולפיכך אין מדובר בזכות קניינית הניתנת להורשה. אשר לשביל הגישה, טענו המבקשים כי "קיימים שבילים אחרים אשר אינם יורדים באיכותם".

דיון והכרעה

6. כידוע, הליכים לפי פקודת בזיון בית משפט, הינם הליכים "דואליים", המאופיינים בהיבטים דיוניים פליליים ואזרחיים, זה לצד זה (רע"פ 4873/14 פיסו נ' אריאלי (13.7.2014); רע"פ 4169/12 דן מיחזור בע"מ נ' מדינת ישראל (8.7.2013); משה קשת ביזיון בית-משפט, 231-229 (2002)). סעיף 8 לפקודת בזיון בית משפט, מורה כי "צו המטיל עונש שניתן ע"י בית משפט מחוזי או בית משפט שלום עפ"י סעיף 6 יהא ניתן לערעור באותם התנאים הנוהגים בערעור על פסק דין פלילי המטיל עונש כיצא בזה". מכוחו של סעיף זה, אפוא, מונחת הבקשה לרשות ערעור שלפניי.

7. לאחר שבחנתי את הבקשה על צרופותיה, הגעתי לכלל מסקנה כי דינה להידחות. הבקשה אינה עונה על אמות המידה שנקבעו למתן רשות ערעור ב"גלגול שלישי", שכן היא אינה מעוררת שאלה משפטיות עקרוניות, או סוגייה ציבורית רחבת היקף, ולא מתעורר חשש כי נגרם למבקשים עיוות דין או אי-צדק של ממש (רע"פ 3319/15 שקיראת נ' יו"ר הועדה המקומית לתכנון ולבניה, ירושלים (20.7.2015); רע"פ 4975/15 אבו דיאב נ' יו"ר הועדה המקומית לתכנון ובניה ירושלים (19.7.2015); רע"פ 4987/15 סלפוצ'ניק נ' מדינת ישראל (19.7.2015)). מטעם זה, כשלעצמו, דין הבקשה להידחות.

8. אציין, בבחינת למעלה מן הצורך, כי גם לגופו של עניין אין בידי לקבל את טענותיהם של המבקשים. הערכאות הקודמות קבעו במפורש, כי שתי הזכויות הנתענות, בנוגע לשביל הגישה וכניסת המשאיות למפעל, הינן זכויות קנייניות עבירות, ולא מצאתי כל הצדקה להתערב בקביעה זו. אשר לשביל הגישה, נקבע בפסק דינו של בית משפט השלום, מיום 9.10.2011, כי "עבודות הבניה והחפירה בוצעו על-ידי [המבקשים] שלא כדין וללא היתר, תוך פגיעה בשביל גישה סטטוטורי וציבורי". סבורני, כי בנסיבות אלה, עובדת קיומו של שביל גישה חלופי זה או אחר למקרקעי המשיבים, אינה מעלה או מורידה. בנוגע להגבלת תנועת המשאיות אל מפעלם של המבקשים, אף לטעמי מדובר בזכות בעלת אופי קנייני מובהק. פרשנות לפיה רעש תנועת המשאיות הפוקדות את המפעל הטרידה באופן אישי את המשיבים אינה מקובלת עליי, והדעת נותנת כי מדובר בהפרעה לשימושו הסביר של כל מאן דהוא במקרקעי המשיבים.

9. על יסוד הנימוקים המפורטים לעיל, דין הבקשה להידחות.

ניתנה היום, י"ט באב התשע"ה (4.8.2015).

ש ו פ ט
